

LBRIS

We know
books

Maica Ecaterina

MĂRTURIA UNEI SIHASTRE
DIN MUNȚII ALPI

Traducere din limba franceză de
Cristian Șoimușan și Virgil Ciomoș

Galaxia Gutenberg
2025

Colecția Intellectus Fidei este coordonată de Alin Tat

RÉCITS D'UNE ERMITE DE MONTAGNE

© Editions Le Relié – 2019

© 2025 by Editura Galaxia Gutenberg

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Mărturia unei sihastre din Munții Alpi / Maica Ecaterina;
trad. din lb. franceză de Cristian Șoimușan și
Virgil Ciomoș – Târgu Lăpuș. Galaxia Gutenberg, 2025
ISBN 978-630-6524-46-4

I. Maica, Ecaterina

II. Șoimușan, Cristian (trad.)

III. Ciomoș, Virgil (trad.)

2

EDITURA GALAXIA GUTENBERG

435600 Târgu-Lăpuș, str. Florilor nr. 11

Tel.: 0723-377599, 0733-979383

E-mail: contact@galaxiagutenberg.rowww.galaxiagutenberg.ro

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsește penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CUPRINS

1. Chemarea	7
2. O dimineață oarecare de iarnă	28
3. Munca	44
4. Refacerea forțelor	73
5. Singurătate în comuniune	94
6. Animale sălbatice	117
7. Castitate	132
8. Câteva relatări în direct	148
9. Ispitirea din pustiu	176

CHEMAREA

Viața mea începe cu adevărat doar din momentul întâlnirii cu Dumnezeu, ca și cum toate ar avea o semnificație ca urmare a acestui eveniment. Îmi vine, deci, greu să vorbesc despre un „înainte”. Există oare un înainte de Dumnezeu?

M-am născut și am crescut într-o familie care nu era religioasă. Din partea mamei, de-a lungul mai multor generații, rudele mele crezuseră mai degrabă în om și în știință, în progresul social. Dumnezeu și religia erau motive de... neîncredere. Din partea tatălui, au existat persoane foarte credincioase, dar credința lor fusese doar o reacție la ororile războiului din 1939-1945 și, în mod deosebit, la moartea foarte timpurie a bunicului meu. Curând după aceea, avea, însă, să dispară odată cu decesul tatălui meu și cu războiul din Algeria.

În singurătatea sihăstriei, mi-am dat seama în ce măsură moartea timpurie a bunicului fusese hotărâtoare pentru tatăl meu, iar, apoi, pentru vocația mea. Istoria morții sale este una din cele mai importante dintre amintirile mele de copil, făcând astfel parte din ființa mea, din drumul meu. E ca și cum aș fi primit, încă din leagăn, conștiința acțiunii răului în lume precum și a unei demnități pe care o putem, totuși, păstra, în ciuda ororilor și a trădărilor. În 1939, armata germană invadează o Franță dezorganizată și deloc pregătită pentru război. Tânărul meu bunic, numit ofițer după ce, anterior, fusese inginer minier, primise ordinul de a arunca în aer un pod dintr-o localitate din nordul țării, pentru a întârzia înaintarea armatei germane. Or, invadatorul sosise acolo mult mai repede decât fusese prevăzut.

Bunicul meu s-a ocupat, așadar, cu evacuarea oamenilor săi, a scurtat firul pentru detonare și a sărit în aer odată cu podul. Avea 26 de ani. În urma cercetărilor făcute de tatăl meu, s-ar părea că bunicului meu i s-au datorat 75% din victoriile raportate acolo de francezi. Istoria nu s-a încheiat, însă, pentru că bunicul n-a murit pe loc. A rămas pentru un timp în viață, cu brațele și cu picioarele smulse. Fusese suficient de conștient pentru a vedea cu ochii lui cum un compatriot i-a furat inelul de căsătorie de pe rămășițele unei mâini și bocancii, de pe rămășițele picioarelor zdrobite în urma exploziei. Am știut, așadar, foarte devreme că puteai fi trădat și despuiat tocmai de cei pe care căutai să-i salvezi cu sacrificiul propriei tale vieți. E o meditație care m-a însoțit pe toată perioada anilor mei de tinerețe.

Cei buni nu erau de o parte, iar cei răi, de cealaltă... Germanii l-au recuperat și l-au îngrijit cu toată cinstea cuvenită. A mai trăit încă trei luni. Așa a putut bunica să-i afle povestea. Tatăl meu nu a asumat niciodată cu adevărat faptul că nu apucase sa-l cunoască prea bine. Neavând un model, i-a fost destul de greu să joace el însuși acest rol... Mai ales că s-a înscris în marină în rang de ofițer, după care s-a mutat la filiala franceză a unei firme americane din domeniul echipamentelor petroliere. Pentru copiii lui, a fost, înainte de toate, marele absent, înainte chiar să știm că era o persoană extrem de ocupată! Disparea perioade de timp atât de îndelungate încât ni se păreau de-a dreptul interminabile. Se întorcea acasă cu niște povești uimitoare despre tot felul de călătorii în țări străine, pe care știa să le facă foarte vii în ochii noștri, istorisindu-le în niște cuvinte ce ne-au rămas pentru totdeauna în memorie. Firma la care a lucrat a dispărut, însă, la începutul primelor crize petroliere. I-a fost destul de greu, apoi, să treacă printr-o necesară reconversie profesională.

Mama mea era mai degrabă o artistă, o umanistă și o non-conformistă. Fără îndoială că părinții mei au trăit o foarte frumoasă poveste de iubire, o iubire pasionantă și devoratoare care, din păcate, n-a rezistat încercărilor timpului de vreme ce au sfârșit prin a divorța. Curând, a căzut într-o depresie. Non-conformismul ei s-a exprimat și în educația pe care ne-a dat-o. Îmi aduc aminte că, pe când eram copii, fratele meu și cu mine tocmai începuserăm să ne ciondănim pentru un pahar, în timp ce spălăm vasele. Auzindu-ne, mama s-a apropiat brusc de noi, a luat paharul cu pricina în mână și ne-a zis: „Niciun lucru de pe lumea asta nu merită oboseala de a vă certa pentru el”. După care, pentru a încheia incidentul, a izbit paharul de chiuvetă și l-a spart. Apoi s-a întors la activitățile ei. Inutil să insist în privința uimirii pe care a produs-o în noi! Nu-mi aduc aminte ca, de atunci încolo, eu și fratele meu să ne mai fi certat vreodată. Genul acesta de educație dă naștere, în mod sigur, unor persoane detașate, nematerialiste. Cu atât mai mult cu cât și tata era pe aceeași lungime de undă. În momentul în care a pus capăt călătoriilor sale pe mare și s-a întors pe uscat, nu deținea mai nimic. Faptul de a-și fi clădit apoi o mică afacere era pentru el mai degrabă un mijloc de a continua să se plimbe prin lumea largă decât să pună bazele a ceva, de a se stabili undeva, de a avea proprietăți. Fără îndoială, am urmat cursurile unei bune „școli” pentru a duce mai târziu o viață detașată.

Sora mea mai mare și-a descoperit foarte devreme vocația de medic și i s-a consacrat trup și suflet. Fratele meu s-a dovedit a fi foarte înzestrat pentru tot ceea ce ținea de domeniul tehnic și mecanic. Pasiunea lui pentru motoare și motociclete a evoluat într-atât încât a ajuns să se ocupe de mașini de curse de mare viteză, în paralel cu o carieră de

manager de proiect, în Franța și în străinătate. În ceea ce mă privește, aflată între cei doi, nu m-am simțit atrasă de nimic în mod special și nici nu mi-am descoperit vreun talent anume. În plus, eram slabă, aveam o sănătate firavă, fiind obligată mereu să țin cont de faptul că nu prea aveam putere în mâni și picioare. Am încercat deci să studiez dreptul pentru că tata mă îndrumase insistent în această direcție, sperând ca, într-o bună zi, să devin consilier juridic la firma lui. Eram, însă, mult prea tânără. N-am învățat din această experiență decât un singur lucru: că nu era de mine. M-am simțit în elementul meu mai degrabă în firmele mici, în care stilul de muncă și responsabilitatea personală erau pe gustul meu.

Am lucrat, prin urmare, câțiva ani pentru astfel de firme, înainte... înainte de... Întâlnire. De altminteri, tocmai în acest cadrul profesional am aflat despre rugăciune, despre cum anume trebuie să mă rog. Dând timpul înapoi, mă încercă și acum același sentiment: există un *înainte* și un *după*. Un *înainte*, un timp de așteptare când mă aflasem într-un soi de paranteză, în viteza întâi, ca să nu zic în punctul mort, pentru că niciuna din încercările mele de a-mi clădi viața nu mi se potrivea. Ori de câte ori mă străduisem să înaintez într-o direcție dădeam peste o barieră și mă găseam blocată în fața provocărilor. Dacă asta însemna a trăi... Există o mare lipsă în viața mea, ceva esențial nu-mi fusese încă dat, dar nu eram în stare să zic ce anume. Viața cea adevărată nu mi se făcuse defel cunoscută. Fără îndoială că se pregătea undeva, în secret, dar nu am devenit cunoștientă de asta decât într-un moment anume. Evenimentul a avut loc ca urmare a unei întâlniri decisive cu Dumnezeu sau, mai exact, în urma celei dintâi chemări pe care El mi-a adresat-o, înainte de cea pentru viața de sihastră.

Totul s-a întâmplat la locul meu de muncă. E vorba, mai preicis, despre o conversație pe care am avut-o cu (tânărul) meu patron, care s-a dovedit a fi hotărâtoare. Într-o zi, a intrat în biroul meu și a început să glumească pe seama numărului mare de dosare și de hârtii ce stăteau claie peste grămadă pe biroul meu. I-am spus că eram pasionată de munca pe care o făceam, dar că eram, totuși, ușor dezamăgită din cauza disproporției dintre efortul depus și satisfacția pe care o aveam de pe urma lui. Mi-a răspuns că, dacă cred că voi obține satisfacția de pe urma muncii depuse, mă găseam pe un drum greșit. Și a adăugat că eram nemulțumită tocmai pentru că n-aveam nici o „tehnică spirituală”. Luată prin surprindere, i-am zis că nu vedeam legătura. Mi-a răspuns că:

„Dumnezeu este sursa oricărei satisfacții. A practica o tehnică spirituală înseamnă a intra în contact cu sursa satisfacției tale”.

A început să-mi vorbească despre El ca despre o persoană vie, pe un ton de o evidență și o siguranță depline, care m-a uimit și m-a făcut cu adevărat receptivă. Pentru el, Dumnezeu nu era o idee, o abstracție.

„Ei bine, iată, pe scurt, ce anume înseamnă o tehnică spirituală! În sensul etimologic al cuvântului *techné*, ea este un «meșteșug». Meșteșugul de a purta o conversație cu Dumnezeu. Cu El nu comunică așa cum o facem noi în clipa de față”.

Am rămas fără grai. Nu mai era nimic de spus.

„Prin urmare, nimic nu te împiedică să practici în fiecare zi o jumătate de oră de rugăciune, timp în care vei repeta în tăcere și înlăuntrul tău, pe ritmul propriei respirații, «Doamne Isuse Cristoase, Fiul Dumnezeului Cel viu, ai milă de mine, sărmană păcătoasă.»”

Și, înainte chiar de a fi avut timp să reacționez într-un fel sau altul, s-a lansat într-o lungă expunere cu privire la cel mai bun moment din zi pentru a practica această rugăciune în funcție de propriul ritm de viață, la modalitățile de a te pregăti fizic și mental pentru ea, fără a uita de explozia de energie pe care această jumătate de oră de rugăciune o adaugă restului zilei, punctată de așa-numitele „jaculări mistice” – strigăte adresate lui Dumnezeu, scurte țâsniri spontane ce vin din străfundul sufletului. A încheiat apoi cu entuziasm, spunând că anumite persoane ajungeau în felul acesta să se roage chiar în mod continuu. Această jumătate de oră de rugăciune „monologică” (adică de repetare a unei fraze anume) devenise deja atrăgătoare pentru mine.

„Rostește-o! Rostește-o în fiecare zi! Viața ta poate să se transforme cu rapiditate de pe urma ei.”

Și, pleos! M-am cufundat dintr-o dată în rugăciune, din pur respect față de persoana care m-a invitat s-o rostesc, dar și dintr-un sentiment de onestitate fiindcă n-aveam nici un argument contrar pe care să-l aduc și care să funcționeze. Așa că m-am apucat cu foarte mare seriozitate să rostesc tipul acesta de rugăciune.

Dîndată ce am început să-i vorbesc lui Dumnezeu, m-am găsit pusă în fața acestui tulburător *Isus Cristos, Fiul al lui Dumnezeu*. Chiar voiam să mă rog lui Isus Cristos. Faptul că e Domn, de acord. Dar „Fiul lui Dumnezeu”, iată ce mă pune pe gânduri. Faptul că are milă de mine, de ce nu? Dar de mine „sărmană păcătoasă”? Serios! Chiar nu mă simțeam a fi o sărmană păcătoasă. Așa că am scos din rugăciune ceea ce mă deranja, pentru a fi în acord cu ceea ce rostesc, iar fraza a ajuns să sune pur și simplu așa: „Doamne Isuse Cristoase, ai milă de mine”. S-a-ntâmpat, însă, ceva ciudat. În zadar mă străduiam să rostesc fraza în

variantei ei redusă, în mintea mea ea revenea, fără să vreau, în varianta originală. Și asta în mod sistematic.

Am fost, în consecință, nevoită să accept evidența: fraza aceasta avea viața ei proprie dincolo de felul cum o foloseam eu. N-o puteam controla. Ce impresie ciudată să descoperi că în interiorul tău există ceva de o intimitate încă mai profundă, ce mi se putea face cunoscut într-un mod misterios. Eu, care, în naivitatea mea, crezusem până atunci că între mine și mine nu mai putea interveni nimic altceva! Nu era atât de simplu pe cât părea... Am făcut niște încercări metodice pentru a ține sub control situația. Totuși, gândeam eu, ar fi fost de ajuns să fiu doar conștientă de ceea ce ziceam, nu-i așa?... Ei, uite că nu! Există întotdeauna un moment de abandon, unul foarte mic... în care rugăciunea, în varianta ei completă, reconstituită, profita pentru a se strecura în gândurile mele.

Incredibil! Nu era vorba despre o simplă frază. În această invocare părea a fi prezent Însuși Dumnezeu, chiar dacă începusem prin a crede că sunt singură. Cu alte cuvinte, Domnul Isus Cristos părea foarte grijuliu și atent dacă mă rugam Lui ca Fiul al lui Dumnezeu, dar și dacă recunoașteam starea mea de „sărmană păcătoasă”. Era cumva ceva „deranjant” și, în același timp, era atâta blândețe în această viață autonomă de invocare în care mă lăsașem prinsă. Au trecut în felul acesta cincisprezece zile.

Într-o bună zi, pe când rostesc în tăcere această rugăciune (sau rugăciunea se rostea pe sine în mine...), a dispărut brusc și am fost cuprinsă, purtată, inundată și aprinsă de un șuvoi de iubire înflăcărată. Am înțeles pe dată că Isus Cristos era cu adevărat Dumnezeu, Dumnezeu făcut om, că era Iubire și că mă iubea pe mine personal. Dar această iubire nu era una elitistă, nu mă pune nici deoparte, nici deasupra celorlalți căci „fiecare era cel mai iubit”. Toate

aceste certitudini s-au înscris adânc în mine și nu m-au părăsit niciodată. Jumătatea de oră s-a transformat apoi într-o înlănțuire de ore încât nu-mi mai dădeam seama cum trecea timpul.

A fost momentul de cotitură din viața mea. Atunci când exaltarea a dispărut, fără a părăsi forma de dialog plin de iubire pe care rugăciunea mea o luase, Dumnezeu a început să vorbească cugetului meu. Și o făcea foarte clar și răspicat. Trebuia să-mi armonizez viața cu noua mea credință. Evangheliile au devenit cărțile mele de căpătâi și căutam mereu să pun în practică învățăturile lui Cristos. Deși eram conștientă de faptul că nu voi putea niciodată împlini perfect această dorință, viața mea de zi cu zi precum și strădaniile mele fuseseră, totuși, preschimbate într-o viață ghidată de rugăciune. Practic, rugăciunea ocupa un loc din ce în ce mai mare. Această invocare a lui Cristos, cunoscută sub numele de „rugăciune a inimii”, întrecea de departe timpul pe care i-l acordam în exclusivitate. Fraza locuia efectiv în mine și îmi revenea în minte fără a mă strădui să mi-o reamintesc – deși atenția mea era concentrată în altă parte –, ca un fel de blândă vizitatoare care mă conducea la gazda mea launtrică. Dacă invocația revenea, adesea, de-a lungul zilei și, de obicei, și în timpul nopții, ea dispărea, totuși, în timpul orelor de meditație¹ (o oră dimineața și o oră seara). Rugăciunea inimii mă introducea, astfel, într-o atmosferă de meditație, care devenea, destul de rapid, silențioasă, în vreme ce invocația ca atare dispărea.

În mod clar, șuvoiul iubirii înflăcărate lăsase o urmă adâncă și durabilă în mine. Orelle mele de meditație

¹ Termenul francez este „*oraison*”, care înseamnă, de fapt, „rugăciune fără cuvinte”, „stare de prezență orientată spre Dumnezeu” (n.tr.).

deveniseră niște întâlniri pline de iubire pe care nu le-aș fi ratat pentru nimic în lume și de la care plecam copleșită de emoții. Era vorba despre o tăcere pură. Nu se întâmpla nimic în timpul acelor întâlniri, vreau să spun nimic percepțibil, decât doar faptul că o Prezență foarte discretă și foarte tainică săvârșea în mine niște lucrări misterioase, fără știrea mea.

De altfel, cu mult înainte ca rugăciunea să fi pătruns în viața mea, existaseră niște momente misterioase prin intermediul cărora Dumnezeu mă pregătise, fără să-mi dau seama. De pildă, cu puțin timp înainte de convertirea mea la rugăciune, a intrat în biroul meu o doamnă care s-a apucat să-mi țină un discurs năucitor: „Știi, dacă într-o bună zi Dumnezeu te cheamă, spune-I da”.

Am rămas atât de uimită încât m-am oprit brusc din ceea ce făceam. De vreme ce nu credeam pe atunci în Dumnezeu, era ca și cum mi-ar fi vobit în chineză. Mi-a spus, apoi, următoarea poveste. Pe când fusese tânără, se retrăsese într-o mănăstire din sud-vestul Franței. Auzise atunci, cu claritate, chemarea lui Dumnezeu de a deveni călugăriță tocmai când a intrat în mănăstire. Își zise, însă, în sine ei: „Nu! Eu îmi doresc un soț, copii, să fiu iubită și să fiu cineva în societatea timpului din care fac parte”. După care încheie: „Am avut tot ce mi-am dorit. Un soț bogat și care m-a iubit, copii, o poziție socială. Dar n-am fost niciodată fericită. Fericirea mea era acolo, la mănăstirea aceea care mă aștepta, dar căreia eu i-am spus nu”.

Pe moment, mărturisirile surprinzătoare ale acestei doamne, a cărei amărăciune i se citea clar pe chip, n-au făcut decât să mă stânjenească. Am simțit niște frisoane foarte neplăcute, la gândul certitudinii dezolante că această doamnă dăduse cu piciorul la propria-i viață. Am uitat apoi